

Naslov originala:
PAW KRÓLOWEJ
Dorota Masłowska

Copyright © by Dorota Masłowska 2017
by arrangement with Agencja Literacka Syndykat Autorów
Copyright © 2024 srpskog izdanja Kontrast izdavaštvo.

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Glavni i odgovorni urednik:
Ivan Isailović

Izvršna urednica:
Tamara Sokić

Prevod:
Jelena Jović

Lektura:
Tamara Sokić

Dizajn korica:
Viktorija Čeliković

Prelom:
Ivan Isailović

Štampa:
F.U.K. d.o.o. Beograd

Tiraž:
1000

Izdavač:
Kontrast izdavaštvo
Terazije 35, Beograd
info@kontrastizdavastvo.rs
kontrastizdavastvo.rs
glif.rs

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

DOROTA MASLOVSKA

KRALJICA BACA PEGLU

Prevela s poljskog
Jelena Jović

KONTRAST
Beograd, 2025.

Ljudi, hej, budite se, vreme je, priču ovu počujte o tome kako došlo je do požara pod nogama, počujte o devojci što ružna je ko lopata, imala je telo psa i lice ko prasica, oči pune krmelja a svako iz raspara, u ustima zuba gomila a svaki iz drugog osmeha, na čelu joj lila žila nabrekla i asimetrija očnih otvora i Bože nas sačuvaj, niko tu grobinu ni da poznaje nije želeo, nijedan dečko je ne bi kresao, jer svako ko bi u to njeno lice gledao, mentalno bi utisak stekao da svet je loš, a katolički Bog pastor iz Amerike, rokenrol probisvet, u 20:10 sportski prognozer, slabovidi žongler, iz Manga Gdinja hipnozer, što hoće devojkicu da ti pokaže a nabio joj je pre toga rogove, s Milenijumskog stadiona žuti hohštapler, što ti prodaje groficu-grdobicu kao superekstratvoju-novusuperbombicu.

Zvala se Blef Patricija i stanovala je valjda negde u 00-910 Voronjiča, stanica Televizija, tamo gde svaki Poljak zamišlja da najlepša je u Poljskoj ulica, a usred bela dana tuda prolazi voditeljka Torbica. Ili možda u Čerskoj u broju osam, stanica Evropa Tobož, gde je svejedno lepa ulica u Poljskoj, nove akcije svakodnevno, velika akcija pomozimo sebi da na mentalni odmor odemo, velika akcija, šta će ti ta kombinacija, sveopšta popularizacija, velika akcija nacionalna defekacija i popularizacija, termoelektrana Sjekjerki, pauza. Niko nije lep, ali Sveti je Duh sveta Patrišica Blef, u mojoj glavi ima oltare, na kojima stoji pored Isusa s kesom preko glave.

TE Sjekjerki i TE Kavenčin, Patriciji Blef odmalena je svet u ruku pruženu pljuvao toplu i smrdljivu pljuvačku, i s tako ružnim detetom druga deca nisu htela da se igraju, iako su čak mnogo novca njeni roditelji imali, rekli bi: moja Karolinica moja mala misica neće se s tom karakondžulom Blef više igrati, jer jutro posle prepričava noćne more, sanja ružnu Blef kako joj u krevet nabija lice svoje i kaže joj: evo ti ga, sad je tvoje. Bila jednom jedna zlatna ribica, što je tako ružna, nek kaže nam Patrišica, bacao Gžegož jednom udicu, ko ti napravi tu rascopanu gubicu, na stanici nadstrešnica stajala, Patrišicu kara njen tatica. Na ulici ford fijat parkiran, kara je njen batica. Nosao dedica jednom trombon kontrabas, Patrišicu karao njen rođak. Na reci bejaše brana, Patrišicu kara njena mama.

A onda su joj suknjicu strgnula, u baštice je gurnula i pesak u ustašca grunula, a onda su se po njoj ispišala, a onda su je ismejala, ovde te je pozvao sebi Bog i čak ni daunovac iz prizemlja nije znao čemu drugom pa se smejaio njoj, ese majne šajze zi švajne raj vičući, kaži kako je toliko teških reči uspeo da upamti, a šišteća mu pena lila iz rila i okolo klompi mu se penila, ružičasta žuč mongolska, kap-kap, apokalipse bliske znak, da. Tolikih su godina urlala gnojjava dvorišta, u njenom sjebanom životu sunce je iz dana u dan zalazilo sve brže s ukrasnih papirnih rukotvorina, kad njen tata apotekar prođe kroz dvorište onda dobar dan kako ste, ko će iz njegovog novog vartburga više izduvnih gasova danas da se nadiše, a čim bi prošao, svi bi potrčali za ćerkom njegovom, ej Blef ej Blef kanap imamo, hoćeš da ti stavimo kamenje u ribicu, a u gubicu od skuše kožicu? A sad me slušaj pažljivo, jer ako misliš da je značajno u kojoj ulici se to desilo, u Čerskoj ili Perskoj ili je to bila ulica Voronjiča, Ustrana

ili Govnjiva ili na kružnom toku Rektum, i u kom se grada delu to desilo, deponija Radiovo ili aerodrom Bemovo, Žoli, Praga ili Falenjica, onda je, matori, šteta, dve različite reči mešaš, jer to džukaštvo nije višespratnica niti predratna zgrada, nego tvoja glava u kojoj krije se slama, da da to je gospodin tika-taka, vreme otkucava, zec po snegu protrčava, tobože jedeš govna, ali zato s tacne duginih boja, ali baš fina, s glazurom odozgo i kišobrančićem, posuta muškatnim oraščićem, govna tobože, ali zato u promotivnom pakovanju i uz mini-kašiku, kakvo veče, gospodo, ne propustite akciju. Spavaj, momče, i ni o čemu ne razmišljaj, vidi, u pantalonama ti kita već kljuca, s rukama ispod jorgana i mesec čak kunta, a subota je sutra, spava majčica, spavaju psi, dobro ti je tako, vidi, osvajaš kodove, isecaš poklone, a subota je sutra. Spavaj i ni o čemu ne razmišljaj, gazeta tvoja viborča majčica bdi, vlada red u Krakovu, red je i u Varšavi, cela Poljska je spokojna, cela Poljska šalje bonove i poklone osvaja, jer bi htela da ima bicikl i nove gaćetine. A sada sledi konkurs za osmi dan nedelje, a sada sledi greb-greb kartica i teleslagalica radijska, a sada sledi gazeta tvoja viborča majčica, a sutra sledi subota. Jer zlo nije ulica ni kraj grada, jer zlo je tvoja glava, slušaj moje reči sada, ima raznih gedžeta i raznih logoa, prolaze dani a ti i dalje nemaš mnogo prostora da biraš hoće li u centru da te ubiju nožem zlatnim ili motkom da te umlate u Pragi.

I šta sad, pičkice, sigurno misliš da o toj nekoj Patriciji Blef kraj je legende, kraj pričice za malu decu, o zvezdici što više ne sija na nebu, o ožalošćenoj vrbi, o *Made in China* rasporenoj lutki, *this is the end my friend*, kontaš, sad će odmah svoju opremu da pokupi em-si Dorota, jer oko džakuzija sledi *faka faka* i načičkanih u njemu momaka, o ne ne ne, jer slušaj me, ovo je pesma

o ljubavi, a ne o kurcu u dupe muriji i ribama s pičkom ali bezglavih, što baunsuju u kupaćim, TE Sjekjerki i TE Kavenčin, grešiš ako misliš da stvarno će tako i biti. B-L-E-F Patrišica, imala je sve što preporučivao je *teen* magazin „Filipinka”, parfeme Rajkel Sonje i karmin zlatne boje, zlatne cigarete i mirišljivu olovku, tonik *acnosan* i kremu uz boju očiju, i što je onda svako veče provodila sedeći na plastičnom PVC prozoru, u stanju pripravnosti za ljubav pripravna, a dolazio joj je samo anđeo nakazan, s jednim krilom i kesom iz samoposluge, navučene preko glave asimetrične, zavaljeni na jastuke, jeli su za ptice mrvice, on i ona sami te noći paklene, i nisu spavali, o, ne, jer su na spratu iznad žena i tip imali glasan seks, ah ah eh, ko staru kurvu me jebi, dok kroz otvorenu terasu pronosio se eho slepi, he he, vrišteći „A TI NE A TI NE NITI NEKAD NITI IKAD NITI VIŠE NE NITI JOŠ NE”, i sponzor te vriske je časopis „Ne”, he-he-he.

I tako su gledali satima kako se svetlost gasila u očima grada i u dalekim njihovim iskrama tražili su obećanja na zajam, Patricia Blef u ponoru očajničkih sanjarenja o tome kako su joj oči od dragog kamenja i kako noću, lepa lepa, svojom divljom divljom plažom pod od novčanica plaštom šeta, lepa lepa, ko one devojke što nikad ne izlučuju ekskreme i strašno strašno svi je žele, žude svi za njom, pod erekcijom je svojim autom duginih boja prate, a ona samo klikće „ODJEBI CANCEL”.

Ljudi, hej, priču ovu slušajte, još glasnije nek čuje se, jer to priča je u kojoj se o ljubavi radi, u stisnutoj vam je šaci ko krv nosim, ovo nije pesma o prolivenoj vodi, seci kodove, skupljaj bodove, nagrade šalji, jer „ko igra, dobiće” – Sokrat je znao, „išo selom Mišo” – što bi rekao Platon, devetnaest mi je godina, kad imam jak karakter, ličnost mi nije potrebna. Ljubav? Radim to od svoje petnaeste i ne moraš da me pitaš, radila sam to u sve i

svuda ga primam, u usta, u dupe, u mišku, u uvo, u oko, u pičku. Što reče Delez, „rasla pod lipom pečurka”, što kaže Hajdeger, „idemo odavde do nikuda”.

Dakle, slušajte, „Duga”, vaših zabluda sinepleks, proslavlja danas svoje veliko zatvaranje, mislite, život je igra, katalog iz Lidla, gde slobodan si ko ptica, jer najjeftiniji margarin i gaziranu pišaćku za devedeset devet baš ti biraš, a Bog se na nebu raduje što ti je poklon divan stavio pod jelku, od Kineza mortadelu, što se baš potrudio, što ti je dugačke gaće na lastiš u svim bojama, dezenima i veličinama na Lidlovom popustu kupio. Zato, ako pomisliš da o svetu znaš baš sve, jer si vozeći se jutros metroom čitao besplatne novine, onda ne znaš ništa, jer Patriciju Blef nisi poznao nikad, nisi njene oči tužne, suza pune video, ko teglice od Hajncovog kečapa s pišaćkom. Gde je Patricija Blef sada, možda spava snom bez snova ili s jalovom matericom ulicom hoda dok sva deca deru se, koliko je ružna, jebote. Hej, pičkice, tebi ovo pričam, tebe za to pitam. Šta ćeš da uradiš ako ti priđe ta prokleta gaborka i ponudi ti svoje telo ko turistički mesni narezak, ako očima zakoluta i pokuša da te smuva, šta ćeš onda, nisi ti loš lik, ipak si dobar, ali šta ćeš da uradiš ako ti se Isus maskiran u Patriciju nakači i želi da te natrti? Razmisli.

Matori, reći ću ti sledeće: B-L-E-F, Patricija Blef, iako je bila gaborka, o muškarcima je maštala, naravno, i muškarac se pojavio, napokon, bio je to umetnik-pevač zvani Stanislav Retro, upamti to ime i prezime, jer to ime je lepo, lepo je za muškarca, lepo je to prezime za umetnika-pevača, ali pre nego što se to dogodilo, sa svojom je prvom velikom ljubavi raskrstila ona, a kako se to odvijalo? Godinu dana pre toga, ružičasto popodne se iznad grada gnojilo, nebo se sramilo, Patricija je u vatelinu izduvnih

gasova koračala ulicom kad se on pojavio, no iako je vreme bilo toplo, na nogama je imao čizme i smrdeo je grozno, rekao je joj „alo izvinte”, mislila je da za votku i vino hoće sitnine, a zapravo joj je došla dugo željena ljubav velika, ali kako samo kratka, ah. „Pratim te već neko duže vreme, u predelu potiljka imaš iskrivljenje, ja sam Marijuš i po zanimanju sam maser, hteo bih po svemu da te masiram i imaš li nešto protiv i da li se slažeš. Ja, ja mnogo volim veš da perem, hteo bih jednom kad budeš sama da dođem kod tebe, hteo bih odeću da ti operem, pantalone najbolje, ukoliko pristaješ, i hoćeš li imati nešto protiv ako ih između nogu budem njušio, da li bi se tvoj dečko zbog toga ljutio? Te pantalone mogu da budu tvoje, ti biraj koje, meni često devojke donose pantalone svoje da im te pantalone operem, imam ja i prašak za veš, imam sve, samo da su nošene, znaš na šta mislim, one pantalone, pantalone zvoncare, pantalone trenerke, pantalone farmerke, pantalone helanke, pantalone pantalone, pantalone zvoncare.”

Zar već! – tada joj se učinilo kako sve je strašno kratko, beznađežno, i kao zrno graška maleno, vetar joj je na cipelama odvezao pertle, u majuša joj ustašca navejao smeće, a Bog sedi na nebu i sit joj se smeje, naručila je tortu a upravo dobija keks sa zemlje, izvoli ovo je za tebe, he-he, ovo je tvoj najveći san, pojedi ga odmah sad, da ga tata ne uzme i golubovima ga da, i rekla mu je tad: „hvala ti za komplimente, ali sa mnom vala nećeš i odjebi inače od mene, šta zamišljaš ko si ti, drago mi je što sam te srela, ali šta ti imaš meni da ponudiš, znam da me voliš, u to ne ulazim, ali ta ljubav je, nažalost, tvoja velika greška, šteta, baš mi je žao, ne zovi, ne moli, ne pitaj, čao. I šta misliš ti, da nikog drugog neću privući? Takvih ko ti imam zilione, kreću da mi stenju čim na interfon pozvone, otvaram a oni kleče na otiraču dole, ali njihovih zabluda

sinepleks „Duga” se zove, a tebi, kao, Miroslav Penčak dolazi u goste, ne i ne, da ti ponovim opet: odjebi, jer ja te ne želim, neću nikad s tobom biti, jer na šta to uopšte ličiš, neprijatno smrdiš i nemaš para, ko Artura Grotgera *Do prosjačkog štapa*, ko Katažine Kozire od pseće crkotine kragna, i ta tvoja njuška, ta tvoja ras-copana surla, kaži ko ti je to uradio, ko te je tako unakazio, jeftin ti je alkohol gene pomutio, možda je kanap ono što bi najradije sad kupio, hoćeš onda da ti pozajmim, mogla bih? Ne zovi me, ovo je greška, premda kruži priča da postoji ta jedna, ta neka kurva, što skoro kao ti jezivo je ružna, Patricija Blef se zove, mene zaobidi, ali možda ona hoće, jer ja ću sad u Galeriju Centar da odem i da ispoziram, baj-baj i hvala ali soriška, odjebi, ne trebaju mi tvoji usrani komplimenti.”

Da ne bi shvatio da je Patricija ona zapravo, sitnim je kasom svinjskim kući otišla i jedva sve te izgovorene reči s tela oprala, jer upravo je skontala da se na nešto oseća, na nešto strašno, nešto o čemu čak i reklame ćute, nešto gadno, o čemu ni tabloidi ne bruje, neki smrad koji se uvukao već u sve, u nju samu, u nju samu, u Patriciju Blef. Jer, život je plač Majke Božje, jelte, gorki mesec, ma šta mi reče, tvoja velika superlutrija bez nagrade ijedne, jesi li isekao najnoviji bon, jesi li dobio svaki kod, jesi li već osvojio svaki kupon svoj, 00-910 Varšava-Lepota, 03-555 Varšava-Moda, ili radije šalješ bonove ili kupone sakupljaš ili kodove osvajaš i koja je omiljena nagrada tvoja? Ali, da li je to bila ljubav, budimo iskreni, bio je to samo intro prave ljubavi, koja se tek kasnije pojavila, i sve ono što je ona sama, Patricija Blef, nekad bila, uz gromoglasan je prasak razvalila.

Misliš da je ta priča s Blef navlakuša totalna, nerealna podvala, misliš: šta?!, govorim ja nema šta nego molim i ti da čutiš,

kurče glupi, i saslušaj me sada, gde si bio dok svet se prostituisao svakog dana. Kažeš da ovo nije hip-hop, ne reci hop da ne bude skok. Sigurno nemam nijedan prozor, misliš, kako onda šta se događa da kroz svoj prozor vidim, jer ti bi o nezaposlenima *faka faka*, kao, ne vidim da teška socijala vlada kod Poljaka, da u soliterima svi žive i da većina je bez posla, plaši se da u školu ide omladina poljska, jer će im druga deca oteti novac i zivkati s njihovih mobilnih telefona, a svakome u glavi samo njegova korist i dobit, gde s kobasicom da postavi svoj roštilj, da sâm učešće u promociji uzme, a da zajebe sve druge? Mnogo je nezaposlenosti, ljudi gladnih mnogo, a na ulicama u Poljskoj život ko „Tvoja nezaposlenost” dnevni list i „Svet nezaposlenih” nedeljnik, što pišu o lepoti i modi nezaposlenih, ukrštenica nezaposlenih, kulinarnost nezaposlenih i „upoznaj nezaposlene iz cele Poljske” rubrika, zec po snegu protrčava, tobože jedeš govna, ali zato s tacne duginih boja. Praga je moj kraj, a Okšeje moja ulica, stvarnosti negativna procena moja je navika i moj običaj. *Yo*, ne želim muškatne oraščiće, *yo*, neću s pederima u ograđenom naselju da stanujem, *yo*, zec po snegu protrčava, kakva je to buka i gurnjava, izgleda da moje komšije po čudnoj lavini iz kontejnera rovale. Sve pet, meni ni iz džepa ni u džep, nego je stvar u tome da su devojci elementarni osećaj vlastite vrednosti oduzeli ljudi zli, da su septičku jamu sopstvenih snova i neostvarenih frustracija na drugu nevinu osobu izlili, da je u mržnje blatu brodić od maramica lako potopiti, da su od malih kućica najviše lajali oni najmanji, a zašto? Zato što su se najviše plašili.

Dani su se nizali, s izrazitom su joj regularnošću ciklusi stizali, na gaćicama crni tragovi bili su penitencijarnog iščekivanja

crtice znakovi, još koliko, još koliko, ništa iz svakodnevne depresije nije moglo da je izbavi, od represije manjka ljubavi, njeni su ciklusi bili nalik suzama tuge pod slepim kopcima, još koliko, još koliko, a ona je sad u novinama radila, otac joj je to sredio i sad je noćima i danima transkribovala intervjue koje su drugi ljudi s poznatim ličnostima vodili, po celu su se noć i dan *play* i *rewind* između četiri zida orili ti intervjui snimljeni na trakama, treštali su velike sreće zapisi fonetski bez zastanka. „Napiši da sam od simptoma imala po celom telu svrab” – kaže poznate pevačice glas. „Napiši da je to zato što sam od intrahepatične holestaze u trudnoći patila. Napiši da je tako bilo, ali da sam sve već shvatila. Sad ih više ne posedujem, ali ranije sam posedovala mnogo loših karakternih osobina.” „Od kokaina sam bila zavisna, bila je to greška, ali sada sam sve shvatila. Na odeljenju na klinici sam slušala na vokmenu puno poljskog roka. To mi je psihički pomoglo dosta, zapravo me spasila ta muzika” – kazala je poznata glumica. „Napiši da u Bemovu imamo prelep 75 kvadrata stančić. Obožavala sam slatkiše, sad više ne jedem nijedan slatkiš. Ranije sam šmrkala kokain, ali sve deluje veće otkako sam zidove s partnerom srušila. Napiši da sve je to već prošlost, da sad pušim ultralajt a da sam ranije baš jake pušila.”

Ona se molila da se nešto dogodi, bilo šta, ali se samo gomilao jednolični dana prah, samo su boje menjale senke sive, iako su u stvari sve iste bile, Platon bi rekao „*let nurse give you a shot*”, ali vreme nikakav nije ostavljalo trag, iako tragovi vremena u modi su sad, ovo zapravo naš život nije, ovo su naše fotografije našeg beznađa slike, naš opsesivno-kompulsivni poremećaj sušenja uvelog cveća sušenja smeća, ništa se ne dešava, ali pali se kamera, mi ćemo vas snimiti kamerom a vi ćete nas

snimiti kamerom kako mi vas snimamo kamerom dok stojimo i jedni drugima ne govorimo ništa, ali to ne smeta ništa, jer to ne govorimo mi ništa, to ništa ne govori elita, znaš već kako to ide? Da sad ovde uđe pas, nikakvu elitu ne bi video nigde. Zašto svoje govno ne uslikaš, nećeš, ono će da se nasmeje ako ga lepo upitaš, bio bi to istinski trag vremena, tvoje je od tuđih drukčije jer ti je drukčija ishrana, u galeriji Raster Kačinjskog Mihala ćeš izlagati, na otvaranju će biti vina u čašama i sve ćeš ih redom očarati, kako su samo beskompromisni kako originalni umetnici današnji. A da se napravi fotografija Patricijine usamljenosti, fotoreportaža iz njene nenastanjene, usamljene unutrašnjosti, gde niko na prijeme ne dolazi, gde bez partnera stoji sama na jedini se zid naslonivši, samu sebe na ples ne poziva, sama ustaje i sama jede kornfleks za doručak, pijucka s mlekom kafu iz Eurošopera, jer je marka DiJ, dobro i jeftino, uveliko propala, uprkos onome što u svojoj novoj knjizi piše Pavel Sošinjski. No nešto se ipak dogodilo jednog dana, u čaši u kojoj je mrtva riba trodnevnog asam čaja plutala, odjednom je nešto počelo da se uzburkava, da je to neko čudo, ne bih rekla, premda je ono na Visli, u Varšavskoj bici, bilo čudo tek donekle, Patricija je tog dana dobila nalog da ode i autorizaciju dobije, pošto je tog dana redakcije novinske kompjuterski sistem pao, pa ju je glupi glavni urednik, iz poznatih je razloga, što ko pas s jednom šapom izgleda mržeći zvao i adresu joj dao: Stanislav Retro ulica Super Turbo čuvari kamere ograđeno naselje, otići ćeš i kazati mu sledeće, i-t-d, i-s-l, a sad pravac u s teme malo skretanje, da bismo opisali Stanislava Retra tadašnje životne nedaće.

TE Sjekjerki, Retro je Stanislav igrao po ceo dan *Diablo dva*, negativce je s mržnjom makljao, uništavao sile zla i plakao, jer

kako je da ga napusti ona, njegova devojka Eva mogla, kad predstavljao je sile dobra, i inače je mislio sve najbolje i imao je samo dobre namere i mislio je sve najbolje, a ona ništa u kući očistila nije, pa se uvio u ćebe i videvši se u ogledalu zaridao još više, to je on, dobri Stanislav plavokosi, Šveđanin poštenu, zašto se u Poljskoj a ne u Švedskoj rodio, sad bi prezime Hamsun nosio, čistu ženu Britu bi imao i zvao se Lase, u svetloj čistoj Švedskoj bi se rodio i imao bi poštene konje i bele krave. I igrajući tako *Diablo dva*, bio je već skoro siguran, duhom je već bio Šveđanin ili neki Skandinavac bar, možda Islandanin ili Norvežanin, zar je stan u haosu morala da ostavi, zašto nisu vredni i dobri bili ljudi svi, zašto umesto u ovom brlogu nije danas mogao u Bučnom selu da se probudi? To je zbog nje, to je zbog Eve, zbog nje ni pantalone nije sinoć skinuo pred odlazak u krevet, jer su mu celo več pokvarile glupe zamerke njene što na igru *Diablo* troši zlota devedeset devet, TE Sjekjerki i TE Kavenčin, jesi ti ti ili neko naše jebeno dete, zašto ne znaš da nam je za nešto drugo potreban novac, i da ako i dobiješ neku glupu tantijemu od tri zlota, ima da je sjebeš odmah, ja nemam za *exfoliating* masku protiv perutanja a moj deda je imao titulu grofa, zato ove bede ko u favelama više mi je dosta. Zašto si niko i ništa i zašto i dalje nemamo novca, umišljaš da si superumetnik, pevač čuveni, vidi šta po internetu pišu o tebi stalno, pišu da te poznaju i da peder si i mason, da si uspeo samo zato, inače ne bi uspeo nikad, što si uopšte kupovao *Diablo dva* kad već i *Vorkraft* i *Kvejk* četvorku imaš? Pišu da ste bili iz istog razreda i da ste u gimnaziji zajedno cirkali, da si bio prijatelj njihov najveći, ali da te nikada nisu voleli, pišu i da peder i mason si, u životu mi da sam s pederom u vezi ne bi palo na pamet, nisam imala pojma o tvojim sklonostima tog tipa, mogao si bar nešto da mi kažeš. I tako dalje. Što si

kupio taj glupi *Diablo dva*, je l' ti pet godina imaš ili šta, koliko si struje već spiskao na to igranje, postoji li za tebe ijedna vrednost koja nešto ti znači inače, ne govori nešto jer ne mogu više da slušam to tvoje ćutanje, nepregledno polje govana je život naš, što si kupio taj glupi *Diablo dva*, htela sam da imam bicikl i nove gaćetine, a sad nemam čime sebi ni vrat da prerežem. *Where is the love you promised me, where is it*, gde je ta ljubav što si je spominjao velika? Požar tvoje potencije plamičak je što po zemlji gmiže tričavi, na prste jedne ruke mogu svoje vrhunce da izbrojim, bilo je bolje ranije, jer ranije je bilo drukčije, još si me bio ljubio ranije, danas samo želiš da mi ga ko prvoj boljoj gluvoj kučki staviš, seksualno mi se apsolutno gadiš, ko dete si od jedanaest godina, jednom ga staviš i tras a s devojkom ni da popričaš posle, jer i o čemu ćeš, nego na spavanje odmah odeš, odeš da igrajući *Diablo dva* po ceo dan kolješ, da ubijaš neka glupa čudovišta što ne postoje, bilo bi ti bolje da ubiješ Jevrejina u sebi, samo to ću ti reći, kaže se izvinim a ne izvinem, Kjerkegora Serena strah i drhtanje, znaš da si u umetničkom svetu zaboravljen, nekad si u Varšavi bio neko i nešto i svi bi čim bi ušao počeli da ćute inteligentno, jer sve ih je pred tobom bio blam, a sada niko ne želi da te zna, da ko totalni retard sviraš tu električnu gitaru svi kažu, da si na svom novom albumu od grupe O.N.A maznuo svaku solazu, da si umetnički mason i jebeni niko, i što ja to da poričem kad zapravo i sama mislim isto, gde su ti talenat, umetnički nemir i gde ti je uspeh, ti intelektualno čak ni svoje ime i prezime ortografski da napišeš ne umeš, imao je titulu grofa moj deda a zbog tebe me je snašla ova bezizlazna beda, na rasprodaji sam se obukla, ko iz grada u unutrašnjosti siromašna svoja rođaka. I šta mi tu bleneš, kurtonu glupi, što si morao taj jebeni *Diablo dva* da kupiš, bolje reci šta ima za ručak sutra, smrznuta pica,

rezanci s koncentratom ili kineska supa, ili ne znaš da volim i jela druga, da niču mi raka ćelije kad pomislim od čijih sve to pasa pravi se.

On je igrao *Diablo* i ćutao sve vreme, u glavi je već računao kad će uspeti celu igricu da pređe, ali čuvši o smrznutoj pici partiju, nije mogao da suzbije žustru reakciju, pogled je od ekrana morao da odvрати: „TU PICU VALA NEĆEŠ DA MI OGADIŠ” – tako joj je rekao – „ja sam se jednom opkladio da ću govno sa zemlje da podignem i podigao sam ga i u toj ruci sam ga držao”, dobro se toga sećao. I tu desnu ruku je digao da joj pokaže, onu kojom je nekada nju dodirivao i milovao je a za nju je to već bilo previše i, iako se on smejavao silno, njoj ni najmanje do smeha nije bilo, tastaturi je prišla i pokretom naglim sve dugmiće stisla, i kompjuter seablokirao. „Jesi li s uma sišla!?” – on je eksplodirao i iznenada ju je udario nečim što pored se zateklo, ali se ne zna šta je to bilo zapravo, pošto je ona tada već na vratima stajala, odlazila je i u tašnicu je svoju plakala. I tako se to završilo, ta njihova ljubav velika.

Sa životom svojim sad više ne zna šta bi radio, to je onaj momenat kad sediš sam a sve oko tebe se spalilo, oštećene parčice stvarnosti dodiruješ rukom i razmišljaš, mogu li ponovo u celinu da se spoje ta neuredna prošlosti zgarišta. Ne razbija se odmah svaka stvar što u vazduh je bačena, već nastavlja u mestu nakratko da leti, boje polako dolaze sebi, nered će se sleći u obliku novom, stana u ograđenom naselju narušen je prostor. Više mu se uopšte nije igrao *Diablo dva*, on je neki mason, kao, neki peder, šta? Svih se tih insinuacija sad priseća, gde su ti pasji sinovi što su po internetu o njemu pisali sve one grozote, nek

se pojave ako smeju sad ovde, zašto su pisali na njegov račun sve te silne psovke, zašto su širili u javnosti sve te glasine bolne? Šta, kao, od nekih drugih bendova je solaže za ploču svoju krao? Možda i jeste tako, ali od tih koje ona spominje u životu ne bi krao, takvo činjenica viđenje naprosto nije tačno, potpuno je pogrešan takav pogled na stvarnost. I šta joj je uopšte smetalo kod tog *Diabla dva*, zar ne razume šta je sitna zabava, zar ne može čovek nakratko da se zaboravi i koju igricu odigra, zar mora non-stop da bude ozbiljan? Šta je, međutim, izvor tih lažnih opaski, ko je mogao tako da ga nabedi, i zašto, zato što je peder, kao, kome je uspeo da se zameri, kad on peder nikad nije bio ni u naznaci. I tako je, sav očajan i jadan, hodao po stanu nešto tražeći jer je bio gladan, ona je bila slobodna i mogla je da ga napusti, ali je prethodno mogla i stan malo da počisti, ono što je najviše mrzeo upravo je taj nered u kući nehigijenski, prljavih gaća venci, u čašama kesice čaja pune plesni, u klonji osveživač bez kuglica ko razjapljena gubica, na kadi od taloga linija, sad ga se više nimalo nije ticala, zbog njenog mu odlaska nimalo nije žao, ali bio je naivan što je uopšte ulazio u vezu sa aljkavušom takvom, i dobro mu je sad ovako, ah, kad samo on ne bi bio on nego dobri poštteni Šveđanin, Knut, Hamsun ili Alfred bar, a da mu je srednje ime Lars. Da u drvetu teše viljuške i kašike, da ribe iskrenog pogleda u srebrnoj reci lovi masivne, u toj dalekoj Švedskoj, zemlji poštenoj i lepoj. Subotom kolima na pijacu da ide, da za švedski novac kupuje bombone od sleza, koje će njegova švedska deca da sliste, da ima ženu Linu, čistu i finu, koja da se kreše uopšte neće hteti, nego da pored nje samo jebeno leži, leži i gleda je kako udiše vazduh i hranu uzima, da pored nje i sasvim bude siguran, sasvim dalek od tih zlih ljudi, što pišu neistine po internetu i dvolični su i grubi. Da uđe majci

natrag u stomak i crvene njene utrobe gleda TV program, a da i ti možda o kojećemu ponekad ne maštaš, da možda o svojeručnoj smrti ne sanjaš? Vrlo dobro to znaš, ponekad te u iskušenje dovodi sopstveni večni san, dovodi te u iskušenje suicida opcija kad neko se prema tebi ko govno ponaša i nije doličan, kad vidiš kakva je društvena situacija oko tebe, da faličan gen iz Prage ima dete, ponekad ti je teško da se za autogolom okaneš želje, da *this is the end* nadjačaš iskušenje. *Yo*, misliš da na svakom koraku u našoj državi raspad ne provaljujem, *yo* Praga Sever i *yo* Povoljsje gde živela sam ranije, *yo*, u pića Dobroj ulici podrum Sandra, *yo*, u Jaglejonskoj Sve žestine sveta što rade 24 sata, *yo*, alkosi iz prekoputa starih zgrada. *Yo*, nad Pragom Sever večeri subotnje groznica, *yo* ulica Okšeje, otac majku ubio a sin je bacio s prozora. *Yo*, otac majku ubio a sin je samo držao, „AAAA!” u haustoru vika a ono neki matorac drugog matorca trpao. *Yo* Targova i *yo* Jagjelonska, u kineskom restoranu Vijetnamac skuvao Crnca, *yo* Zompkowska i *yo* Inžinjerska, danas se više ne sećam situacija od kojih pucaju srca. Od vrtloga tih refleksija pripala mu je muka, zazvonilo je zvono na vratima tog trenutka, prekinulo je tok misli njegovih nezdrav, shvatio je da živeti ipak treba, ali ako su jehove, hvala, neka, jer baš toliko goruća nije s njegove strane za društvom bila želja, jer baš toliko očajna nije bila njegova potreba za prisustvom drugog čoveka. Fakat je da taj osećaj umetničke samoće, katkad neodgodiv, da ta želja što ga napada da popriča o čemu god s čovekom prostim, na stranputicu druženja s jehovama direktno vodi, već je to jednom osetio na sopstvenoj koži, videvši sad kroz špijunku u odelima dva simpatična lika, pomisli da bi to novinari iz prijateljskog tabloidnog lista biti mogli, koji njega su da intervjuišu došli, zato ih je i pozvao unutra, u bunilu uzajamne smotrenosti hteo je neskafu kafu da im skuva. Sve do

onog trenutka, dušo, kad su prvo svoje pitanje zadali, koje mu se učini neobično složenim za o sisama prost magazin, jer previše trosložnih reči sadrži, tipa internet, tipa terorizam, tipa pornografija ili izraza tipa Sudnji dan. „Hola, hola, gospodo” – izvesni ga, da nemaju slučajno diktafon obuze nespokoj – „u toliki zapadati bedak možda ipak nemojmo” – ali njih kao da ni najmanje ne zanima njegova poruka: „Bog nikada pod dejstvom burnih emocija ne postupa!” – uzvрати mu taj jedan ortak, skoro pa netrpeljivo – „Bog ljude uvek obavesti predusretljivo, na kaznu koja im sledi najpre ih upozori, a ovo su, gospodine Stanislave, iz *Biblije* ilustrovani odlomci”. I izvuče jedan i počе da čita kako su Lotu došli anđeli da ga na kaznu upozore, a onamo su mu pred kuću došle one svinje, oni seljaci iz Sodome i Gomore, jer su pošto-poto te anđele da pojebu hteli, tim tvojim gostima, Lote, možeš da izađu reći, mi bismo, naime, s njima opštili, a Stanislav na to u sebi pomisli kako su muškarci oduvek ipak bili pogani i oholi, i volju za životom izgubi zbog roda svoga podlosti, ali to ne beše još kraj bedaka sveg no vršak tek, jer strašno do kraja večeri nastaviše da ga bedače, toliko o negativnim posledicama zla nikad ranije nije saznao istovremeno, o visokoj verovatnoći armageda i ličnoj opasnosti čovekovoј. Kler je za genocid optuživan, popularni sveštenik za teranje i blud osuđivan, hijerarhija problem pedofilije prikriva, moderno ribarstvo riblje populacije ruinira. Nastavnike i đake ubijaju pucnjave školske, u trgovinskim centrima eksplodiraju bombe, crkve podržavaju zaraćene strane obe, nisu za piće zagađene podzemne vode, u bolnici se rodila četvrogodišnja beba, četvrogodišnji daunovac koji pol nema i iz kog, kap-kap, apokalipse bliske znak, mongolska curi žuč, jedno jaje muć, ratatatata rođeni brat iz pištolja ubija brata, a mi deca čuč, pucnjave školske, i sam ćeš jednog dana shvatiti

koliko mogu pamet da ti pomute jehove, Stanislavu Retru su, sporednom liku pesme ove, skrenuli time pažnju na mnogobrojne strahote, pa je uveliko bežao u snove, sanjajući o životu u Švedskoj, skromnom i prostom, kako postaće švedski pastor Jehovin i živeti dobrim životom, bolesnim će ljudima da pomaže, morao je ipak da prekine te prošlosti teskobne košmare, jer je zvono opet zazvonilo, i samo se za jedno molio, da to ne budu oni, da nisu da ga još više izbedaće došli. Ali to nisu bili oni, to je bila ona, rabarbare kraljica-rugoba.

Ali, čekaj, stani, zapitaj se najpre šta srce ti kaže na ovu začkoljicu spornu, šta ćeš da učiniš ako te jahači apokalipse otmu, ako te strpaju u crnu volgu i odvezu u sumanut i jeziv podrum, jednog dana ćeš da otvoriš vrata nekom Jehovinom svedoku, pre ili kasnije to će stvarno da se dogodi, hoćeš li ih i tada unutra pozvati ili ćeš vrata ispred nosa da im zalupiš i kažeš im sav osoran: „Jehovama ne otvaram”. Šta ćeš kad te za internet i terorizam budu pitali da im odgovoriš, i šta ako anđeli u goste dođu ti, a tvoji ti susedi u kuću nagrnu i seksualno na te anđele nasrnu? Zar ti ne bi bilo bezveze, zar se ne bi osećao kao kreten?

Ona je rekla: „dobar dan, za časopis radim, poslao me je po autorizaciju urednik glavni”. I tako dalje, diskurs studentkinje poljskog na u žutoj štampi praksi, klasika. Na vratima je stajala, lice joj je imalo boju mesa i odavalo je lepote odsustvo, nekompatibilno s njenom odećom, *yo DTC*, *yo Galerija Mokotov* i *yo TC Arkadija*, sigurno je bolje i od tebe i od mene obučena bila Blef Patricija, bolje i od njega, bolje od neonskog svetla iznad H&M-a, ili je njenu estetsku situaciju to moglo ipak da popravi, ne, a? Neizvesnosti mrak, kojih je marki njena odeća ti sigurno mnogo bolje nego ja znaš, pa zamisli sam, jer to nije moj fah.